

Multikulturalismus a totalitarismus

<http://protiprudu.info/Multikulturalismus-a-totalitarismus.html>

Jedním z nejdepresivnějších jevů na Západě dnes, obzvláště na univerzitách a v médiích, je připravenost považovat feminismus jako hlavní přínos vzdělání a ochota podřídit se jeho absurditám. Je pozoruhodné, že toto nevyžaduje žádné fyzické donucení. Je to **touha po uznání**, co činí lidi servilními vůči středostavovským rádobyrevolucionářům. Petr Stěpanovič Verchovenskiij, který je osovatelem vražd a chaosu v Dostojevského Běsech to vyjadřuje s obdivuhodným pohrdáním: „Vše co musím udělat, je zvýšit hlas a říct jim, že nejsou dostatečně liberální.“ 1) Rasoví hochštapleři hrají samozřejmě stejnou hru: obviňují liberály sklonku 20. století z „rasismu“ nebo „sexismu“ a sledují, jak se hroučí v orgiích sebemrskacství a maoistické sebekritiky.

I „konzervativci“ ztrácí odvahu, když slyší tyto slova.

Staré svobody a presumpce nevinu neznamenají nic, když přijde na obvinění z „rasismu.“ Jste vinen, dokud neprokážete nevinu, což je téměř nemožné a navíc poté jste už navždy podezřelým. Obvinění z „rasismu“ má úplně stejný účinek, jako obvinění z čarodějnictví v Salemu v 17. století.

Je to síla obvinění z „rasismu“, která dusí výsměch, se kterým by se jinak setkala idea, že bychom měli „oceňovat diverzitu.“ Pokud by „diverzita“ měla skutečný přínos, bílí by ji chtěli víc a požadovali by, aby ještě více měst v Evropě a Spojených státech bylo předáno přistěhovalcům. Samozřejmě že bílí nijak nespěchají s oslavováním diverzity a multikulturalismu; naopak jsou ve střemhlavém letu v opačném směru. **Oceňování diverzity je koníčkem pro lidi, kteří nemusí zakoušet její přínos na vlastní kůži.**

Multikulturní společnost je společností, jejíž podstatou je náchyllost ke konfliktu, ne harmonii. To je důvodem, proč jsme svědky obrovského nárůstu vládních byrokracií, které se věnují řešení sporů podél rasových a kulturních linií. Tyto spory nemohou být nikdy vyřešeny trvale, protože byrokraté popírají jeden ze základních zdrojů těchto sporů: rasu. To je důvodem, proč se tolik používá slovo „multikultura“ spíše než více přesný termín „multirasovost.“ **Je zaváděno stále více změn a zákonných norem, aby byla hostitelská společnost ještě více vstřícnější k rasovým menšinám. Tohle však vytváří více požadavků a povzbuzuje nekrvavou válku proti bílým, jejich civilizaci a i západnímu myšlení.**

Jak je takový radikální program uskutečňován v praxi? Sovětský svaz měl obrovský cenzurní systém – komunisté dokonce cenzurovali i mapy – a stojí za zmínku, že zde byly dva druhy cenzury: otevřená cenzura státních úřadů a její skrytější verze ve formě sebecenzury, kterou se obyvatelé „lidových demokracií“ velice rychle naučili.

Situace na Západě není tak jednoznačná. Není zde nic, co by se dalo vzdáleně přirovnat k sovětskému stylu vládní cenzury a přece zde máme cílené potlačování disentu. Arthur Jensen, Hans Eysenck, J. Philippe Rushton, Chris Brand, Michael Levin a Glayde Whitney – ti všichni byli ostouzeni pro jejich názory na rasu. Případ profesora Rushtona je obzvláště znepokojující, protože jeho akademická činnost byla vyšetřována policií. Pokus o jeho umlčení byl založen na [kanadských zákonech](#) proti „projevům nenávisti“ ([hate speech laws](#)). Toto je **druh intelektuálního teroru**, který by člověk očekával za starých dob v Sovětském svazu. Pokud ho lze nalézt v zemi, která se hrdě považuje za pilíř západní liberální demokracie, tak je to jedním z nevíce znepokojujících důsledků multikulturalismu.

Způsobem kontroly myšlení, který je měkčí než otevřená cenzura, je současná posedlost s fiktivními „modelovými příklady.“ Dnes jsou feministická a antirasistická témata konstantně včleňována do filmů a televizních pořadů, což je příkladem zásady Bertolda Brechta, že **marxistický umělec nesmí ukazovat svět takový jaký je, ale takový jaký by měl být.**

To je důvodem, proč máme tolik televizních rolí černých soudců, pouličního života znalých akčních policistek, počítačových géníů rekrutujících se z řad menšin a, samozřejmě, degenerovaných bílých mužů. To je téměř přímá výpůjčka ze socialistického realismu sovětského stylu, s jeho idealizovaným zobrazením houževnatých proletářů porážejících kapitalistickou škodnou.

Multikulturalismus má stejné ambice jako sovětský komunismus. Je absolutistický v provádění svých různých programů, zároveň však relativizuje všechny ostatní názory v útocích na své nepřítelé. Multikulturalismus je ideologií, která má za cíl skoncovat se všemi dalšími ideologiemi, a tyto totalitní aspirace nám dovolují dojít ke dvěma závěrům. **Prvním závěrem je to, že multikulturalismus musí zlikvidovat veškerou opozici a to všude.** Pro kontrarevolucionáře nemůže zůstat žádné útočiště. **Druhým pak, že jakmile je jednou multikulturní ráj zaveden, musí být bráněn za jakoukoli cenu.** Ortodoxie musí být udržována za pomoci využití všech státních zdrojů.

Taková společnost pak bude směřovat přímou cestou k společnosti totalitní. Nebude muset mít koncentrační tábory, ale bude mít přeškolovací centra a „tréninky citlivosti“ pro ty smutná stvoření, která se budou stále angažovat v diskursu orientovaném na „hegemonii bílého muže.“ Spíše než tvrdý sovětský totalitarismus budeme mít měkčí verzi, ve které naše myslí budou chovanci státu. Budeme osvobozeni od břemena myšlenek a proto i neschopni upadnout do hereze politické nekorektnosti.

Pokud přemyslíme o multikulturalismu jako o dalším projevu totalitarismu 20. století, můžeme nalézt útěchu ve faktu, že Sovětský svaz zkolaboval? Je multikulturalismus fáze, periodická krize, kterou Západ prochází, nebo představuje něco zásadního a možná nezvratitelného?

Nehledě na úsilí prosovětských elementů, Západ identifikoval sovětské impérium jako nebezpečí. Nerozpoznává však multikulturalismus jako nebezpečí stejného druhu. Z tohoto důvodu mnoho jeho hypotéz a cílů zůstává bez námitek a protestů.

Z dlouhodobého hlediska jsou Spojené státy nejdůležitějším bitevním polem, na kterém se odehrává válka proti multikulturalismu. Bude to bude pravděpodobně pomalá, frustrující a vyčerpávající válka. Pokud bude prohrána, šílenství multikulturalismu pak bude něco, s čím bílí Američané budou muset žít. Jistě, v určitém momentě mohou bílí požadovat konec postihu za selhání černých. Jak tvrdí profesor Michael Hart v knize [The Real American Dilemma](#) může dojít k rozdělení Spojených států na základě rasové příslušnosti. Nakonec pak můžeme shledat, že to co se stalo na Balkáně, není specifické jen pro tuto část světa. [Rasová válka není to, o co většina \[multikulturálních\] radikálů cíleně usiluje, avšak jejich politika nás tlačí tímto směrem.](#)

Samozřejmě, multikulturalismus je daleko od toho být řešením pro rasový nebo kulturní konflikt. Zcela naopak. Multikulturalismus je cesta do zvláštního druhu pekla, který již jsme viděli v 20. století plném hrůz. Pekla, který člověk, opustivše rozum a v revoltě proti Božímu řádu, vybudoval pro sebe i ty druhé.

Poznámky:

- 1) V překladu Bohumila Mathesiuse: „Já vám říkám, že mi skočí do ohně, jen když na něho vykřiknu, že není dost liberální.“ (Fjodor Michajlovič Dostojevskij; Běsi. Praha: Odeon, 1966)
- 2) V originále „race hustlers“. Hustle: živit se podvody, vydělávat si různými machly; Hustler: podrazník, podvodník (Jaroslav Peprník; Slovník amerikanismů. Praha: SPN, 1982)

Frank Ellis **byl** profesorem na katedře ruských a slovanských studií na University of Leeds ve Velké Británii. Překlad je druhou (mírně krácenou) částí obsáhlejšího článku poprvé uveřejněného v magazínu [American Renaissance č. 11/1999](#).

http://cz.altermedia.info/ze-zahranici/multikulturalismus-a-totalitarismus_8816.html#more-8816